

Vyvěšeno dne: 20. 8. 2026
Svěšeno dne: 3. 9. 2026

Jakub Otevřel, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **Artemis NET s. r. o.**, IČO 03879364, se sídlem Aloisina výšina 532/88, Liberec, zast. JUDr. Adamem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Blanická 1008/28, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 8. 2024, č. j. ČTÚ-20 539/2024-603, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2025, č. j. 15 A 100/2024-39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2024, č. j. ČTÚ-44 412/2023-635/IV. vyř. - FnM, žalovaný uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Toho se žalobkyně dopustila tím, že žalovanému neposkytla součinnost při výkonu kontroly – nepředložila mu podklady a vyjádření vyžádané v oznámení o zahájení kontroly ve stanovené lhůtě 10 dnů, tj. do 10. 8. 2023. Žalobkyně tak porušila § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Za přestupek jí žalovaný uložil pokutu ve výši 90 000 Kč. Současně jí uložil povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

[2] Rozklad podaný žalobkyní zamítl předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „předseda Rady“) rozhodnutím ze dne 9. 8. 2024, č. j. ČTÚ-20 539/2024-603. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně je významnou regionální poskytovatelkou služeb v oboru elektronických komunikací. Žalovaný na základě prověření obsahu jejích webových stránek kontroloval, zda žalobkyně plní jednak povinnost ohledně přenositelnosti čísel účastníků dle § 34 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), jednak informační povinnost týkající se přímých

plateb za přenositelnost čísel dle § 63a odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona. Vyžádal si údaje a dokumenty potřebné ke splnění účelu kontroly, žalobkyně však na výzvu nijak nereagovala. Nepodala ani námitky proti protokolu o kontrole. Žalovaného poprvé kontaktovala až podáním odporu proti vydanému příkazu, tedy téměř čtyři měsíce po uplynutí určené lhůty a pod hrozbou sankce v řízení o přestupku. Její tvrzení bylo navíc ve vztahu k obsahu výzvy nedostatečné. Jednáním žalobkyně došlo ke zmaření kontroly, neboť žalovaný nemohl ani zčásti ověřit dodržování povinností dle zákona o elektronických komunikacích. Výše uložené pokuty je dle předsedy Rady přiměřená okolnostem případu. Žalovanému ale vytkl, že neměl přihlídnout jako k přitěžující okolnosti dle § 40 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, k tomu, že žalobkyně byla za stejný přestupek dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu již dříve potrestána, neboť tento přestupek byl již zahlazen. K opakování spáchání přestupku lze nicméně, stejně jako k další delikt ní minulosti obviněného, přihlídnout v rámci hodnocení osoby obviněného. Podle předsedy Rady současně žalovaný adekvátně zohlednil i skutečnost, že žalobkyně je v daném oboru profesionálkou. Správně přihlédl též k následku spáchaného přestupku, kdy žalobkyně zcela zmařila provedení kontroly. Žalobkyni byla uložena vyšší než průměrná pokuta, to však odůvodňují okolnosti případu. Stále se jedná o pokutu uloženou při dolní hranici zákonné sazby, která nemá likvidační charakter. Předseda Rady uzavřel, že žalovaný neporušil ani zásadu předvídatelnosti rozhodování správního orgánu. Označil totiž rozhodnutí, v nichž byla uložena pokuta nižší, ale též rozhodnutí, v němž naopak byla uložena pokuta vyšší než v projednávaném případě.

[3] Žalobu, jíž žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného, Městský soud v Praze zamítl napadeným rozsudkem ze dne 13. 8. 2025. V odůvodnění uvedl, že údaje a podklady, které si žalovaný vyžádal, se nepochybně vztahovaly k předmětu kontroly. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že bylo v možnostech žalovaného ověřit si dodržování popsanych zákonných povinností z jeho webových stránek. Ignorování výzvy neospravedlňuje ani tvrzení žalobkyně, že žádné smlouvy v daném období neuzavřela. I takovou skutečnost totiž musí kontrolovaná osoba v rámci povinné součinnosti kontrolujícím sdělit. V zahájení kontroly u žalobkyně nelze spatřovat žádné známky šikanózního jednání. K tomuto postupu opravňovala žalovaného již sama skutečnost, že žalobkyně je významnou regionální poskytovatelkou služeb elektronických komunikací. Žalovaný navíc v rámci úkonů předcházejících kontrole shledal, že informace ohledně zpoplatnění přenosu telefonních čísel, které se nacházely na webových stránkách žalobkyně, jsou nejasné. Polemika ohledně výkladu § 63a odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o elektronických komunikacích nemá pro posouzení, zda žalobkyně porušila kontrolní řád, žádný význam. Správní orgány též správně vyhodnotily omluvu žalobkyně odkazující na pochybení její zaměstnankyně.

[4] Podle městského soudu předseda Rady správně posoudil též povahu a závažnost spáchaného přestupku. Zahlazený přestupek sice nelze vnímat jako přitěžující okolnost dle § 40 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., lze jej však zohlednit při hodnocení osoby přestupníka. Uložená pokuta není excesivní. V dané věci se jedná o 18 % horní hranice pokuty, která je obecným vyjádřením závažnosti přestupku. Již z tohoto důvodu tak není nepřiměřená. Majetkové poměry, z nichž správní orgány vycházely, žalobkyně nerozporevala. Správní orgány přesvědčivě odůvodnily, že žalobkyni uložily vyšší než průměrnou pokutu kvůli preventivnímu účinku. Ani předchozí pravomocné uložení pokuty ve výši 60 000 Kč za typově stejný přestupek, byť nižší závažnosti, nevedlo k nápravě. Vzhledem k tomu, že uložena sankce není nepřiměřená, nebyly splněny podmínky pro její moderaci soudem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně („stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost, kterou doplnila podáním ze dne 6. 10. 2025. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek, tak rozhodnutí předsedy Rady, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

pokračování

[6] Stěžovatelka namítla, že kontrola plnění povinností dle § 63a odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o elektronických komunikacích mohla být provedena i bez její součinnosti. Městský soud se vůbec nezabýval tím, zda byla součinnost z její strany skutečně nezbytná. Z jejích všeobecných obchodních podmínek totiž vyplývala skutečnost, že platby za přenositelnost telefonních čísel nepožaduje. Nelze souhlasit se závěrem městského soudu, že pro oprávněnost výzvy k poskytnutí součinnosti postačuje, pokud vyžádané údaje a podklady souvisí s předmětem kontroly. V takovém případě by kontrolující orgán mohl od kontrolované osoby vyžadovat i zcela zjevné informace či dokumenty, které již má k dispozici. Oprávnění žalovaného není bezbřehé.

[7] V rozporu se závěrem městského soudu v dané věci nedošlo ke zmaření účelu kontroly. Stěžovatelka sice neúmyslně pochybila a neposkytla žalovanému požadované informace již v rámci kontroly. Situaci ovšem napravila a v rámci podaného odporu spolu s omluvou též sdělila, že platby za přenos telefonních čísel nepožaduje, což odpovídá jejím všeobecným obchodním podmínkám, a že žádné takové účastnické smlouvy za požadované období nemá k dispozici. Účel kontroly, tedy zjištění, že stěžovatelka plní své zákonné povinnosti, tak byl fakticky naplněn. Tím z její strany došlo k odstranění případného škodlivého následku. Na tom ničeho nemění, že v případě přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu se jedná o ohrožovací delikt. Městský soud nijak neodůvodnil, proč se nejedná o polehčující okolnost.

[8] Tato okolnost je ostatně jedním z důvodů nepřiměřenosti výše uložené pokuty, neboť ji správní orgány ani městský soud nijak nezohlednily. Městský soud pouze formalisticky uvedl, že k žádnému odstranění škodlivého následku či napravení nastalé situace nedošlo.

[9] Uložená pokuta je dále nepřiměřená proto, že žalovaný překročil meze správního uvážení. Městský soud se nijak nevyrovnal se skutečností, proč by v podstatě formální pochybení stěžovatelky mělo být považováno minimálně za stejně nebezpečné než případy, kdy dochází k úmyslnému vyhýbání se součinnosti s kontrolním orgánem. Takový postup je v rozporu s judikaturou. Zásah do právem chráněných hodnot zcela zjevně neodpovídá výši uložené pokuty. Ta je navíc odůvodněna pouze tím, že se jedná o velmi závažné porušení kontrolního řádu. Sám žalovaný uvedl, že průměrná výše pokuty dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu činí 16 000 Kč. Za porušení § 63a zákona o elektronických komunikacích jsou pak v průměru ukládány pokuty ve výši 33 000 Kč.

[10] Stěžovatelka nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, že mohlo být přihlédnuto k uložení dřívější pokuty za obdobné jednání. Dřívější přestupek již byl zahrazen, navíc šlo o skutkově jinou situaci, což městský soud nijak nezohlednil. Stejně tak nepřihlédl k tomu, že žalovaný byl veden snahou potrestat stěžovatelku bez ohledu na konkrétní okolnosti a závažnost pochybení.

[11] *Žalovaný* se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)].

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že považuje napadený rozsudek za náležitě odůvodněný a plně přezkoumatelný. Městský soud se pečlivě vypořádal se všemi uplatněnými žalobními body. S jeho závěry, které plně odpovídají skutečnostem plynoucím ze správního a soudního spisu, se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

[15] Námitka stěžovatelky, že se městský soud nezabýval otázkou nezbytnosti její součinnosti při kontrole plnění povinností dle § 63a odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o elektronických komunikacích, není důvodná. Městský soud se této problematice podrobně věnoval v bodech 21 až 32 napadeného rozsudku. Stěžovatelka netvrdila, že by se plnění kontrolovaných zákonných povinností a požadované podklady a údaje vůbec netýkaly její činnosti. V takové situaci proto městský soud zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považoval za rozhodné, zda se žalovaným vyžádané údaje a podklady vztahovaly k předmětu kontroly. Nejvyšší správní soud k tomu již v rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č. j. 6 As 182/2020-43 (body 55 až 58), uvedl, že *„kontrolní orgán je povinen kontrolované osobě odůvodnit, proč určitý podklad vyžaduje, pouze v tom rozsahu, aby bylo vyjasněno, že podklad se vztahuje k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby, jak vyžaduje § 8 písm. c) kontrolního řádu, jsou-li o tomto vztahu objektivní pochybnosti. Subjektivní nesouhlas kontrolované osoby nezavdává příležitost požadované podklady neposkytnout a vyhnout se tím zákonné povinnosti součinnosti.“* Kontrolovaná osoba *„není oprávněna rozhodovat o tom, které skutečnosti má kontrolní orgán zjišťovat, jaké podklady k tomu vyžadovat nebo rozhodovat o tom, že některý z podkladů vyžadovaných dle § 8 písm. c) kontrolního řádu může být nahrazen podkladem jiným“*, neboť procesní odpovědnost *„za zjištění stavu věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a doložení kontrolních zjištění potřebnými podklady ve smyslu § 9 písm. a) kontrolního řádu nese kontrolní orgán a právě za tím účelem mu zákon svěřuje procesní oprávnění.“*

[16] Lze dodat, že limitem procesního oprávnění kontrolního orgánu vyžadovat podklady dle § 8 písm. c) kontrolního řádu je jeho povinnost šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby plynoucí z § 9 písm. b) kontrolního řádu. Žalovaný se jednoznačně pohyboval v mezích obou těchto ustanovení. Již v úředním záznamu ze dne 27. 7. 2023 a podrobněji pak v protokolu o kontrole č. 2306-163-00/1K, ze dne 16. 10. 2023, popsal, jaké zjišťovací úkony provedl před zahájením kontroly a jakých relevantních pochyb na jejich základě nabyl. Vstup do interakce se stěžovatelkou prostřednictvím zahájení poměrně úzce vymezené kontroly se tudíž jeví jako zcela logický krok. Stěžovatelka však objektivně vzato snahu o dialog s kontrolním orgánem až do ukončení kontroly neprojevila. V této souvislosti je zcela nepřipadný odkaz stěžovatelky na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31, podle něhož jsou předmětem sankčního ustanovení kontrolního řádu typově *„situace, kdy daný subjekt ztěžuje či dokonce maří průběh kontroly tím, že neposkytuje potřebnou součinnost“*. Právě k tomu totiž došlo v nyní projednávané věci.

[17] V posledně odkazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil (bod 34), že *„[b]yl-li stěžovatel v rámci kontroly vyzván k předložení daných dokumentů, měl buď tyto dokumenty v požadovaném rozsahu poskytnout, nebo skutečnost, že požadovaným dokumentem nedisponuje, správnímu orgánu I. stupně sdělit (srov. bod 12 rozsudku NSS ze dne 25. 5. 2018, č. j. 4 As 92/2018-35, a bod 12 rozsudku ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 300/2018-35).“* V projednávané věci z ničeho neplynou mimořádné okolnosti, pro něž by stěžovatelka nemohla na výzvu k součinnosti tímto způsobem v průběhu kontroly zareagovat. Ve výzvě k předložení podkladů a vyjádření, resp. ani v samotné kontrole jako celku tudíž ani Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřený zásah do práv či oprávněných zájmů stěžovatelky. Důvodné tak není ani hypotetické tvrzení stěžovatelky, že oprávnění kontrolního orgánu není bezbřehé a nemůže vést k možnosti jednoduchého zneužití pravomoci, neboť k žádnému takovému excesu v dané věci nedošlo.

[18] Městský soud nepochybil ani při posouzení otázky, zda stěžovatelka odstranila škodlivý následek spočívající ve zmaření kontroly způsobem, který měly vzít správní orgány v potaz při ukládání pokuty. V bodě 36 napadeného rozsudku shledal, že tvrzení, které lze považovat za věcnou reakci na výzvu k předložení podkladů a vyjádření ze dne 27. 7. 2023, stěžovatelka

pokračování

učinila zjevně za účelem odvrácení pokuty až v rámci doplnění odporu proti příkazu ze dne 4. 1. 2024, tedy v době, kdy už u ní žádná kontrola neprobíhala; o relevantním odstranění škodlivého následku tak nelze hovořit (nutno navíc dodat, že tvrzení uvedená stěžovatelkou v doplnění odporu rozhodně nelze považovat za úplnou a přesnou odpověď na výzvu žalovaného, jak ostatně zdůraznil již předseda Rady např. na straně 12 rozhodnutí o rozkladu). S tímto závěrem, vůči kterému stěžovatelka v kasační stížnosti ani nepostavila dostatečnou právní oponenturu, Nejvyšší správní soud souhlasí, ostatně odpovídá jeho judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 25. 5. 2018, č. j. 4 As 92/2018-35, bod 13). Dospěl-li pak městský soud ke správnému závěru, že prováděná kontrola byla zmařena a tento následek nebyl včas a dobrovolně odstraněn, nemohl zároveň tvrzení uváděná stěžovatelkou v doplnění odporu proti příkazu posoudit jako polehčující okolnost. Odůvodnění napadeného rozsudku je i v tomto ohledu zcela dostačující.

[19] Co se týče tvrzení stěžovatelky o nepřiměřenosti uložené pokuty, Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem městského soudu, který pokutu uloženou na spodní hranici zákonného rozpětí (18 %) shledal v dané věci přiměřenou, dostatečně individualizovanou, způsobilou plnit svůj účel a nevybočující ze zákonných mezí. Městský soud se touto problematikou přehledně a v souladu s judikaturou (srov. např. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012, č. 2672/2012 Sb. NSS, či ze dne 14. 9. 2020, č. j. 5 As 204/2019-62) zabýval zejména v bodech 39 až 43 napadeného rozsudku. K jednotlivým dílčím námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud ve shodě se správními orgány nedospěl k závěru, že by v daném případě šlo o „v podstatě formální pochybení“ stěžovatelky. Naopak se ztotožnil s jejich hodnocením povahy a závažnosti spáchaného přestupku (bod 37 napadeného rozsudku). V této souvislosti následně přílehlavě odkázal na rozsudek ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4 Ads 244/2016-36, v němž (bod 54) Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokuta „*musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele, který odpovídá intenzitě skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě*“. Městský soud se zde současně správně ztotožnil se závěrem správních orgánů, že stěžovatelka bagatelizuje svou nesoučinnost se žalovaným v dané věci, a zabýval se též důvody, pro něž jí uložily vyšší než průměrně ukládanou pokutu za porušení § 15 odst. 1 kontrolního řádu.

[20] V této situaci tudíž neobstojí námitka stěžovatelky, která bez dalšího poukazuje právě na výši průměrné pokuty ukládané žalovaným za tento přestupek. Výše pokut ukládaných v jednotlivých případech se může lišit v závislosti na specifických okolnostech té které věci. Zásah do legitimního očekávání stěžovatelky či do zásady předvídatelnosti rozhodování správního orgánu by mohl znamenat toliko nijak neodůvodněný a zjevně excesivní odklon od dosavadní správní praxe při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů. Na žádný takový konkrétní případ ovšem stěžovatelka nepoukázala. Naopak z argumentace správních orgánů (např. strana 16 rozhodnutí předsedy Rady) je zřejmé, že ve vztahu k danému přestupku žalovaný ukládá i pokuty vyšší než v nyní projednávané věci. Z obdobných důvodů pak není opodstatněná ani dílčí námitka, že uložená pokuta převyšuje i pokutu, která by stěžovatelce hrozila za přestupek spočívající v porušení § 63a zákona o elektronických komunikacích, neboť zde žalovaný ukládá pokutu v průměrné výši 33 000 Kč. Stěžovatelka navíc ve své argumentaci pomíjí, že kontrola se týkala i dodržování § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Z hlediska typové závažnosti těchto přestupků je podstatné, že podle § 118 odst. 26 písm. b) zákona o elektronických komunikacích lze za jejich spáchání uložit pokutu 15 000 000 nebo do výše 5 % z čistého obrátu pachatele přestupku dosaženého za poslední ukončené účetní období, podle toho, která z hodnot je vyšší.

[21] Městský soud se v bodě 38 napadeného rozsudku zcela dostatečným způsobem odpovídajícím rozsahu a obsahu souvisejícího žalobního tvrzení zabýval problematikou, zda správní orgány mohly při posuzování skutečností rozhodných pro určení druhu a výměry

správního trestu přihlédnout k dřívějšímu, nyní však již zahlazenému přestupku. Stejně tak se v této souvislosti přezkoumatelně zabýval otázkou, zda k tomuto dřívějšímu rozhodnutí bylo možné přihlédnout, pokud mezi oběma případy existovaly určité skutkové rozdíly. Není tedy pravdou, že by zahlázení dřívějšího přestupku a odlišnosti mezi oběma případy „nezohlednil“. Nutno dodat, že věcnou argumentaci směřující proti příslušným závěrům městského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti neuplatnila.

[22] Městský soud též (jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku jako celku) zcela zjevně neshledal, že by byl žalovaný v daném případě veden snahou potrestat stěžovatelku bez ohledu na konkrétní okolnosti a závažnost pochybení. Tvrdila-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že městský soud k této skutečnosti nepřihlédl, postačí odkázat na bod 30 napadeného rozsudku, v němž se s obdobným žalobním tvrzením trefně vypořádal.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2026

L. S.

JUDr. Barbara Pořízková v. r.
předsedkyně senátu